

РЕШЕНИЕ

№ 20232

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4386** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на А. А., [дата на раждане] в общ. Ф. А., Т., гражданин на Т. с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 586/ 26.03.2026г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.
В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон и е в противоречие с целта на закона. Според жалбоподателката, административният орган е нарушил нормите на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Твърди, че в процесното решение не е отчетено изключително силно уязвимото положение, в което се намира, психическата ѝ нестабилност в следствие на преживените травми от осъщественото спрямо нея преследване, както и относимостта на тази уязвимост към бежанската ѝ история. Счита, че не е направен цялостен анализ на конкретната ситуация в страната на произход. Моли съда да отмени обжалваното решение и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила.
Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ПМЗ-ВР-3155 от 10.10.2025 г. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С. към ДАБ – МС, А. А., [дата на раждане] в общ. Ф. А., Т., гражданин на Т., етническа принадлежност - таджик, вероизповедание: мюсюлманин сунит, семейно положение - неомъжена, е поискала предоставяне на международна закрила. Самоличността ѝ е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

С А. А. е проведено интервю на 20.11.2025г., което е отразено в протокол с рег. № УП-18060 от 20.11.2025г. В него заявява, че е в състояние на постоянен стрес. Напуснала е страната си на произход Т. легално със самолет на 9 срещу 10.07.2025г. през Т. и Д. за П., Франция, Там съпругът ѝ е организирал чрез трафиканти нейното транспортиране до Германия, където той се намира от повече от две години и половина и там му е предоставена закрила. Като причина за желанието си да стигне до съпруга си посочва и здравословния проблем на дъщеря си, която се нуждае от лечение. Целта ѝ е била да достигне до съпруга си и впоследствие да поканят дъщеря си, за да получи лечение. В Германия подала молба за закрила. Била настанена в център в [населено място], после била преместена в друг център, където е била подложена на тормоз както от служители, така и от други настанени лица. В Германия е получила документ за кандидат за бежанец. Била прехвърлена в България по Д. регламент от Германия, тъй като е притежавала българска виза. Жалбоподателката кандидатствала за виза чрез фирма, никога преди това не е посещавала България. Мотивира молбата си за закрила със страх от репресии и евентуално лишаване от свобода. Разказва за редица лични преживявания, включително изнасилване преди планиран брак, последвали семейни и професионални проблеми, както и домашно насилие от страна на първия ѝ съпруг. Заявява, че в началото на своята професионална кариера е работила като журналист и автор на различни публицистични материали. Посочва, че като студентка е водила програма, в която е разглеждала проблемите на жени, станали жертви на изнасилване, както и възможностите за тяхната защита. Според нейните думи именно във връзка с тази дейност тя самата е станала жертва на изнасилване малко преди планирана сватба с мъж, с когото е възнамерявала да сключи брак. Твърди, че споделила за случилото се с бъдещия си съпруг, който е прекратил отношенията им, тъй като счел, че това накърнява честта на неговото семейство. След това събитие А. А. преживяла тежък психологически период и дори е обмисляла самоубийство, но се е отказала от тази идея, тъй като има пет по-малки сестри и сметала, че това би повлияло негативно върху бъдещето им. Работила приблизително три години във вестник, издаван от президента на Република Т., където се запознала с първия си съпруг - също журналист в същата медия. Бракът ѝ бил само религиозен. След известно време съпругът ѝ я поканил да работи в телевизията, в която и той работел. Тя в началото е участвала активно в журналистическата дейност, но впоследствие съпругът ѝ започнал да проявява контролиращо и агресивно поведение спрямо нея - биел я, принуждавал я да стои вкъщи. През 2007г. е потърсила медицинска помощ и е посетила съдебен лекар, във връзка с упражненото насилие и заминала за Руската федерация, където е пребивавала до 2010 г., за да се откъсне от насилствената връзка със съпруга си. Върнала се, тъй като майка ѝ имала здравословни проблеми. През 2010 г. започнали проблемите ѝ с властите, които според нея я включили, в т. нар. „черен списък“ на журналисти, на които не се разрешава да работят в националните телевизии. През 2013 г. е работила в телевизия „Д.“, където е водила собствено предаване, озаглавено „Столицата Д.“, което не било одобрявано от властите и телевизията била закрыта. В интервюто гражданката на Т. заявява, че през годините е била многократно викана на разпити в Министерството на вътрешните работи и службите за

сигурност на Т., заради професионалните ѝ контакти с дипломатически мисии, включително посолствата на Франция, А. и И. в Д.. Дейността ѝ е била свързана с представяне на нейните книги и културни инициативи. Твърди, че искали да събира информация от иранското посолство. Преди около шест или седем години е била във Франция и обмисляла да остане там, но таджикистанските власти започнали да притесняват родителите ѝ и те са я помолили да се върне. В афганистанското посолство в Д. се е запознала с мъж, афганистански генерал, с когото сключили религиозен брак около 2020 г. Имат дъщеря, която е със сериозен здравословен проблем. Детето останало в Т. при сестра ѝ. В интервюто кандидатката разказва за няколко инцидента, които според нея са били организирани от тайните служби с цел сплашване. Заявява, че никога не е била задържана, арестувана, съдена или осъждана, но често била викана за разпит заради книгите си, работата и съпруга си. Заявява, че не е имала проблеми заради етническия си произход и не е имала проблеми с властите по религиозни причини, но е срещала неодобрение от обществото заради начина си на обличане и заради това, че се определя като феминистка и защитава правата на жените. Не е членувала в политическа партия, но е работила във вестник, свързан с партията „Х. Н. И. Т.“, която впоследствие била обявена за незаконна. Заявява, че през 2025г. говорила срещу талибаните и други двама журналисти, които правили същото, били в затвора, поради което тя с страхува да не я задържат. Пред ДАБ- МС е представила свидетелство за съдимост, диплома по журналистика, удостоверение за членство в Съюза на журналистите на Т., справка на МВР за липса на наказателно преследване и писмо от независим редактор за реалната заплаха за живота и свободата на А. А..

Със становище рег. № 18060 от 05.03.2026г г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на А. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 586/26.03.2026г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл.75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А.. След анализ на изложената бежанска история, представените писмени доказателства, поведението на кандидатката при напускане на страната на произход и обективната информация за ситуацията в Република Т. административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Приел е, че представената бежанска история е противоречива и недостоверна и не е налице реална опасност от преследване. След като е отчел поведението на кандидатката след напускането на страната ѝ на произход, е обосновал извод, че в случая става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила и не се установяват обстоятелствата, релевантни по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, както и че не е била обект на преследване по смисъла на чл.8, ал.5 от ЗУБ. Като се е позовал на информацията, съдържаща се в справка вх. № МД-02-610/ 20.11.2025г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Т. е извел изводи, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и на основание чл.75, ал.1, т.2, вр. чл.8 и чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на ответника в хода на административното производство е представена справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС, с вх. № МД-02-610/ 20.11.2025г. г., относно общото положение в Т. и актуалната политическа и икономическа обстановка там. Пред съда е представена справка вх. № МД-02-194 относно Т., която съдържа информация за положението на интелектуалците, журналистите и писателите в страната.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените

правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информиран писмено, на разбираем за нея език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насроченото интервю. Дадена ѝ не възможност да се види с адвокат, психолог, психиатър преди интервюто, както е поискала чуждата гражданка, поради което два пъти е било отлагано. По време на интервюто ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е преведен на жалбоподателката на разбираем за нея език и изрично е удостоверена с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Представените писмени доказателства са обсъдени и анализирани от административния орган.

От изложеното следва, че не са налице съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на оспореното решение, водещи до неговата незаконосъобразност.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че жалбоподателката никога не е била задържана, арестувана, съдена или осъждана от органите на държавната власт в Т., като твърденията ѝ че е била разпитвана от представители на службите за сигурност сами по себе си не могат да бъдат квалифицирани като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Административният орган подробно е изследвал противоречията в представената бежанска история във връзка с поставянето на А. А. в т.нар. „черен списък“ на журналистите, като е посочил, че през периода, в който е била включена в него е водела собствено телевизионно предаване. Правилни са и изводите в решението, свързани с несъответствията относно характера и интензитета на твърдения натиск от страна на службите за сигурност, който не ѝ е попречил да публикува книги, да поддържа контакти с дипломатически мисии и да пътува многократно в чужбина, включително до Франция, както и да напусне страната легално със самолет и националния си паспорт. Следователно не е налице реална и непосредствена опасност от преследване. Тези изводи се подкрепят и от представените писмени доказателства, от които се установява, че няма факти за наказателно преследване срещу А. А.. Недоказани остават и твърденията на жалбоподателката пред административния орган, че е говорила публично против талибаните, за което би следвало да са налице доказателства. Жалбоподателката е журналист и твърди, че поради работата ѝ съществува заплаха за сигурността ѝ в Т., но не е представено нито едно доказателство в тази насока. В случай, че работата ѝ като журналист и писателя поставяха в опасност от преследване, то щяха да са налице множество доказателства. Въпреки това в производството не са ангажирани такива. В тази връзка, макар в представената пред съда справка вх. № МД-02-194/18.05.2026г. в частта относно положението на журналистите и писателите в Т., да са посочени случаи на натиск и тормоз над журналисти, недоказано остава, че поради работата си А. А. би била подложена на такова. Напротив от заявеното в интервюто се установява, че дълги години е работила в такава обстановка и дори е била водач на телевизионно

предаваме.

От информацията в интервюто се установява, че причината А. А. да напусне страната си на произход е да отиде при съпруга си в Германия, където ще има възможност за лечение на дъщеря им. Тези причини обаче не попадат в приложното поле на ЗУБ. Тя самата посочва, че е могла да подаде молба за закрила във Франция, но е предпочела да продължи пътуването си към Германия, за да се събере със съпруга си.

В мотивите на оспореното решение подробно са обсъдени фактите, установени в интервюто относно бежанската история на жалбоподтелката и тези установени в справка вх. № МД-02-610/20.11.2025г. В интервюто декларира, че не е арестувана, съдена, осъждана, не е членувала в политически партии и организации. Не е заявила и да е заплашвана след изявлението ѝ против талибаните. От изложеното в интервюто се установява, че мотивите за напускане на страната и за подаване на молба за закрила са свързани в значителна степен със семейни и лични съображения, а не с непосредствена необходимост от международна закрила поради реална опасност от преследване. Кандидатката е опитала да обоснове евентуални бъдещи проблеми в родината си във връзка с професията си и бъдещи проблеми, свързани с нея. Тя не твърди, че спрямо нея са предприети реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства.

От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото ѝ мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания да ѝ бъде предоставен статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай гражданката на Т. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че тя нито е арестувана, нито е осъждана в държавата си по произход.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващата.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от

международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за Т. вх. № МД-02-616/20.11.2026г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в Т. и специфичното положение на жалбоподателката. По делото липсват данни ситуацията в Т. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Т., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещата убежище, следва да са актуални.

Съдът споделя напълно извода на административния орган, че не са налице условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

По делото не се установяват факти, различни от приетите при постановяването на оспореното решение на председателя на ДАБ – МС. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на статут по реда на чл. 9 от ЗУБ на гражданката на Т.. Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждата гражданка не е била принудена да напусне страната си на произход - Т., поради наличието на заплаха за живота или свободата ѝ, или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателката няма да застраши нейния живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателката не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.92 ЗУБ, производствата по реда на глава седма от ЗУБ се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски, поради което разноски в настоящето производство не следва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., [дата на раждане] гражданин на Т. с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 586/ 26.03.2026г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

